

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 106.742 van 22 mei 2002
in de zaak A. 108.601/VII-24.279**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. VIAENE,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 31 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VIAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 8 mei 2001 en verklaarde zich op 10 mei 2001 vluchteling.

1.2. Op 22 mei 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 juli 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 13 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in de Engelse taal en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Walgraeve Stefan.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Karachi. Begin januari 1995 zouden vijf MQM-leden betrokkene ontvoerd hebben in Clifton om hem te overtuigen lid te worden van de partij. Betrokkene zou twee dagen zijn opgesloten en gemarteld. Vervolgens zou betrokkene in 1995 lid van deze partij zijn geworden en zijn functie zou die van "unit in charge" ("commander") in Jamsid Quarter geweest zijn. Naar aanleiding van verschillende bomaanslagen, stakingen en vernielingen van wagens gepleegd door MQM-leden die onder het bevel van betrokkene zouden gestaan hebben, zou de politie tegen onder andere betrokkene

in mei 1995 een FIR (First Information Report) opgesteld hebben. Sinds 1995 zou betrokkene bij verschillende kennis een ondergedoken geleefd hebben, omdat de politie hem geregeld thuis zou zijn komen zoeken, zijn moeder zou bedreigd hebben en andere partijleden zou gearresteerd hebben. In juli 1998 zou betrokkene's broer, XXX, thuis door de politie zijn doodgeschoten omdat hij verkeerd zou gereageerd hebben op vragen van de politie over betrokkene. Omwille van de moord op zijn broer, besloot betrokkene in 1999 Karachi te verlaten en in andere steden onder te duiken. Betrokkene zou tot aan zijn vertrek dezelfde functie zijn blijven uitoefenen bij MOM en er zouden tussen 1995 en 2001 verschillende FIR's tegen hem zijn opgesteld naar aanleiding van wanbedrijven begaan door leden van zijn partij. Op 16 april 2001 zou betrokkene gevlucht zijn naar Qutta, vanwaar hij op 22 april 2001 per schip en wagen verder zou gereisd zijn naar achtereenvolgens Iran, Irak, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. Uiteindelijk zou betrokkene naar Brussel gereisd zijn om hier op 8 mei 2001 aan te komen en op 10 mei 2001 asiel aan te vragen.

Vooreerst kan er ernstig getwijfeld worden aan verzoekers beweerde MQM-lidmaatschap. Betrokkene maakt dit lidmaatschap niet aannemelijk gezien hij niet kon antwoorden op essentiële vragen omtrent deze partij, terwijl hij nochtans beweerde vanaf 1995 tot nu "unit in charge" geweest te zijn van MQM in Jamsid quarter in Karachi. Zo wist betrokkene niet waaruit de partij MQM voortvloeit, waarom het gebied van Altaf Hussein in Karachi "90" noemt. Verder was hij niet op de hoogte van de naam of het tijdstip van een belangrijke operatie van de politie tegen MQM, weet hij niet dat er een naamsverandering plaatsvond bij de partij en is hij er niet van op de hoogte wie de "chief organiser" is voor Europa.

Verder wordt betrokkene's geloofwaardigheid nogmaals ondermijnd omwille van het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over het doodschietsen door de politie van zijn broer (zie verslag DVZ, nr.42 en nr.47). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde betrokkene echter dat zijn broer, Ahmad in 1908 thuis door de politie zou zijn doodgeschoten nadat deze verkeerd zou gereageerd hebben op de vragen van de politie over betrokkene (zie verslag CGVS, p.4). Het gaat hier om een recent overlijden van een broer van betrokkene, waarvan betrokkene's problemen de directe oorzaak zijn. Bovendien werd er nooit verder gevolg gegeven aan de FIR's (First Information Report) die door de politie zouden opgesteld zijn tegen betrokkene en andere partijleden. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dermate flagrant dat het Commissariaat-generaal niet anders kan dan vaststellen dat betrokkene's asielaanvraag ongeloofwaardig is.

Tenslotte beschikt betrokkene niet over enig reis- of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd. Wat betreft de door betrokkene ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neergelegde documenten (vier FIR's van 1995, 1999, 2000 en 2001), merkt verweerder op dat deze stukken niet van die aard zijn om, gezien de bedrieglijkheid van betrokkene's asielaanvraag, bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het interview bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die een verhoor noodzakelijk achtte, zonder tolk is geschied, terwijl de bijstand van een tolk was gevraagd en een zorgvuldig verhoor in een taal die noch het Nederlands of het Frans is, dient te geschieden in het bijzijn van een tolk;

Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift niet op concrete wijze aangeeft op welke punten de ondervragende ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen of geïnterpreteerd; dat zij niet aantoont hoe zij te dezen door de afwezigheid van een tolk zou benadeeld geweest zijn; dat zij derhalve niet aantoont dat zij belang heeft bij het inroepen van deze beweerde schending van een substantiële vormvoorwaarde;

Overwegende bovendien dat de verzoekende partij die weliswaar in haar vluchtelingenverklaring om de bijstand van een tolk Engels had verzocht, noch vóór, noch tijdens, noch onmiddellijk na het verhoor opmerkingen of voorbehoud heeft gemaakt over de afwezigheid van die tolk en eventuele communicatieproblemen, hoewel zij tijdens dit verhoor werd bijgestaan door haar advocaat;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat dit onderdeel het middel faalt naar recht;

Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 52, § 1, 2/, a en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidplicht, doordat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij bedrieglijk zijn omdat zij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van de dood van haar broer;

Overwegende dat de commissaris-generaal in alle redelijkheid kon twijfelen aan de oprechtheid van een asielaanvraag wanneer blijkt dat een zeer belangrijk feit, dat recent is gebeurd, en dat de aanleiding zou zijn geweest tot de vlucht uit het land van herkomst, niet onmiddellijk, op het ogenblik van de asielaanvraag, wordt vermeld; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende verder dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.